

Ord, og, skjøndt det ikke er saa ubetydeligt, vi vinde ved det Forslag, der er vedtaget af Landstthinget, vilde jeg dog ikke sige, at det var af saa stor Bigtighed, om Stemmerne her faldt i den ene eller den anden Retning; men da det nu ikke er Tilfældet, saa kan jeg ikke bygge paa hans Ord, som en saadan Grund, en saadan Henviisning til at man trygt kan overlade til Regjeringen, hvad den i saa Henseende vil gjøre. Skjøndt jeg troer fuldstændig at have fremstillet mit hele Forhold til denne Sag, har den ærede Rigsdagsmand dog behaget at gaae ind derpaa; men jeg vil tillade mig den Bemærkning, at vi vist ikke behøve at gaae langt, før at finde Exempler paa noget meget Lignende. Saaledes vil den ærede Rigsdagsmand erindre, at i Høverisagerne fremhævede man en Anskuelse, som man senere fandt sig foranlediget til at forandre (S. A. Hansen: Jeg ikke!). Det har jeg heller ikke sagt. Der er en æret Rigsdagsmand, der sidder yderst tilhøire, som var med at stille et Forslag med Hensyn til Revisorerne, men han stemte virkelig selv imod det. Ja, det ærede Thing maa virkelig undskyldte mig, at jeg dvæler noget længere herved, men man vil jo gjerne søge Retfærdiggjørelse, naar man netop troer, ikke at have handlet af Svagheb, men efter Blikt. Det ærede Thing vil saaledes vist have lagt Mærke til, at ved 3die Behandling kan et Forslag undertiden have Stemmesleerhed, som ikke har havt det ved 2den Behandling, ja, at det endogsaa kan frembringe et forskjelligt Resultat, naar Afstemningen foregaaer ved Navneopraab eller paa sædvanlig Maade. Jeg har tilladt mig at anføre disse Tilfælde, for om muligt at komme ind under en mere almindelig menneskelig Bedømmelse, og jeg veed ikke, om man vil finde, at det fortjener Roes eller Dadel, at man ikke anseer sig bunden ved den Beslutning, Majoriteten ved en foregaaende Behandling har taget. For mit personlige Bedkommende maa jeg bemærke, at den Anskuelse, som jeg eengang efter min Overbeviisning er kommen til, staaer ikke som den øverste Lov for mine Handlinger; men hvad jeg til enhver Tid anseer for Ret og Sandhed, er for mig det Bigtigste; og jeg vilde antage, at det var det svigte min Blikt, dersom jeg ikke handlede

derester. Derfor skal jeg med stor Kollighed høre paa de Herrer, som ville benytte sig af den Stilling, jeg indtager med Hensyn til denne Lov — jeg skal med Kollighed høre paa, hvad de i den Anledning kunde finde sig foranledigede til at sige.

S. A. Hansen: Maa det være mig tilladt at gjøre en personlig Bemærkning?

Formanden: Ja, hvis Bemærkningen er personlig; men jeg tilstaaer, at jeg sædvanligviis, naar der gjøres en saadan personlig Bemærkning, bagefter kommer til Erkjendelse om, at den ikke har været saa ganske personlig.

S. A. Hansen: Jeg troer ikke, at den ærede Formands Bemærkning træffer mig. Min personlige Bemærkning var kun den, at, dersom den hele lovgivende Magt laae i min Haand, saa vilde jeg lade Loven udkomme med Minoritetens Indstilling, og den anden personlige Bemærkning var den, at hvad jeg ansøgte om den ærede Ordfører, var hverken nogen Roes eller Dadel, men kun skulde tjene som et Beviis paa hans store Bevægelighed.

Bregendahl: Som Medlem af det fælles Udvalg, som har været nedsat om denne Sag, har jeg sluttet mig til den Indstilling, som er blevet Minoritetens Indstilling. Sagen er imidlertid nu kommen paa et andet Standpunkt, end den var under Forhandlingen i det fælles Udvalg, idet Landstthinget nu allerede har afgivet sin endelige Bestemmelse om Sagen, og der saaledes ikke vil være flere Stadier at gjenneagaae. Dersom dette Thing derfor ikke slutter sig ganske til Landstthingets sidste Afstemning, vil Følgen deraf blive, som ogsaa tidligere er fremhævet her idag, at Loven ikke vil emanere. Jeg nærer derhos den Anskuelse, at, naar denne Lov ikke nu kan emanere, vil ogsaa derved den provisoriske Lovs Virksomhed være standset, og for ikke at bidrage dertil, er det, at jeg nu agter at stemme for den saakaldte Majoritets Indstilling eller for den Indstilling, som er vedtagen af Landstthinget. Jeg anseer det vel ikke for en meget ønskelig Bestemmelse, men jeg troer dog, at et Fremskridt, det være sig stort eller lidet, derved er gjort, og jeg skal derfor, da vi ikke kunne fåae Loven bedre, søge ved min Stemme